

kan altsaa ikke gjøre Udslaget, at en Sag først har været forelagt Folkethinget. Det er dernæst sagt mange Gange, at naar en Lov faaer samme Behandling som Finantsloven, bliver den derved en Deel af Finantsloven. Men nu vil jeg dog spørge, naar jeg undtager denne ene Omstændighed, at disse Bevillingslove først forelægges Folkethinget, hvad Andet have de da tilfælles med Finantsloven? De blive ikke forelagte for Rigsdagen strax ved dennes Sammentreden; de blive ikke behandlede af Finantsudvalget i Folkethinget; de have altsaa Intet tilfælles med Finantsloven uden netop det, at de først behandles i Folkethinget, og det alene kan dog ikke stemple dem til Finantslove. Jeg har nu troet, at man ved at gaae ind paa det Endringsforslag, som jeg har tilføjet mig at stille, vilde paa eengang ophæve alle de paapegede Banfælsigheder, som reise sig imod at kunne komme til en fuldstændig Overenskomst, idet nemlig ethvert Lovforslag, hvis en saadan Bestemmelse bliver vedtagen, vil kunne gaae igjennem Thinget uden nogetomhelst Anstød, og den manglende Bevilling for det kommende Finantsaar vil saa blive givet i Finantsloven ved en særegen Paragraph. Det skulde være mig meget kjært, hvis dette Forslag skulde vinde den høitærede Ministers Samtykke; jeg tvivler da ikke om, at det ved hans gunstige Hjælp skal kunne lykkes at faae det vedtaget af det andet Thing.

Indenrigsministeren: Jeg har allerede erklæret, at naar en saadan Anviisning paa Udtælling af Rassen blev givet gjennem Finantsloven, bortfaldt mit Krav, mit, som den ærede Landstthingsmand saa rigtigt bemærkede, retfærdige Krav paa at faae denne Anviisning i de enkelte Love. Jeg kan altsaa, efter hvad jeg har udtalt allerede under en foregaaende Behandling i den Henseende, være fuldstændigt tilfredsstillet ved det gjorte Endringsforslag. Jeg skal kun hertil sige, at jeg, hvis ikke Finantsloven af en anden Grund skulde undergives en fornyet Behandling, dog vilde have tilraadet at udsætte et saa seent fremkommet Forslag til en senere Tid; men da Finantsloven nu alligevel skal undergaae en

hyderligere Behandling, finder jeg ingen Anledning til at modsætte mig Endringsforslaget. Hvis der derimod som sagt iøvrigt var tilvebragt Enighed imellem Rigsdagens forskjellige Afdelinger, vilde jeg ansee det for urigtigt, om man for dette Punkts Skyld, der er fremkommet saa overordentlig seent, vilde forhindre Finantslovens Vedtagelse. Det er altsaa i det Haab, at hvad der her er foreslaet, ogsaa maa finde det andet Things Bifald, at jeg mener, at man kan gaae ind derpaa. Efter denne Erklæring, som jeg iøvrigt allerede afgav tidligere ved en anden Sags Behandling her i Thinget, er det oversflødigt at gaae ind paa det, som den ærede Landstthingsmand iøvrigt bemærkede; men jeg finder mig dog foranlediget til at sige, at jeg aldrig har sagt, at en Sag ved at behandles først i det andet Thing bliver en Deel af Finantsloven. Det har jeg aldrig sagt; jeg har blot sagt, at derved opfyldes de for en Finantslovs Behandling ved Grundloven stillede Fordringer, og naar altsaa en Lov ifølge sin egen Natur, ifølge sit eget Indhold nødvendiggjør en Udbetaling af Statskassen, saa maa det forlanges, at denne Anviisning bliver gjort til Gjenstand for samme Behandling, som er foreskrevet for Finantsloven. Men jeg skal som sagt ikke opholde mig derved. Det er mig jo slet ikke om Theorien at gjøre eller om at forsvare mine Ytringer, men jeg ønsker kun at forsvare den Realitet, som forekommer mig at være ikke saa lidet miskjendt her i Landstthinget, nemlig Nødvendigheden af denne bestemte Bemærkning til en Udtælling af Statskassen.

Christensen: Da jeg agter at stemme mod det under Nr. 3 fremsatte nu omhandlede Forslag, vil jeg dog bemærke, at jeg er aldeles imod Realiteten og er af samme Mening som den høitærede Minister, men det forekommer mig, at man bør holde fast paa en god Tilbøielighed; thi bør man paa et saa hyderligt Trin af Forhandlingerne gaae ind paa nye Forandringer, paa hvis Indrømmelse man aldrig kan være ganske vis?

Da Ingen videre begjærede Ordet, fattes: